

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Lehetetlen drágaság az üzleti kirakatokban.*

Forrás: *Sorai ujság.*

Bp.

1922. 8. 30.

(Hely)

(Idő)

Osztályozás

Tárgy

381.6

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helys:

Lehetetlen drágaság az üzleti kirakatokban.

Négyezerkoronás nadrágtartók, tízezerkoronás férfitalpakok, horribilis harisnyaárak. — Az ékszer kevésbé drágult, mint a ruházati cikk.

Ezer korona egy tucat Gillette-penge.

— Saját tudósítónktól. —

Ha végigszemléljük a budapesti gazdag és áruval zsúfolt kirakatokat, arra a szomorú tapasztalatra jutunk, hogy a 17½-es korona kitorolhatetlen nyomokat hagyott az árjel-ólapocskákon. Az élelmiszerek persze inkább ki vannak téve a hatóságok fokozottan éber kontroljának, de az ipari cikkek piacán megdöbbentő számok merednek szemlélőre. Elsőrendű szükségleti cikkek árai még mindig azon a szédületes magasságon tartják magukat, amelyre a korona katasztrofális zuhanása hajtotta fel őket. Ha pedig az ugynevezett luxuscikkek birodalmában tartunk szemlét, akkor a fantasztikus áraknak olyan óserdejébe tévedünk, amelyből káprázó szemmel jövünk ki.

Legfeltűnőbb jelensége a budapesti kirakatoknak, hogy az utóbbi időben megjelentek a „bécsi“ árjelző tabellák. Mikor ugyanis a bécsi illetékesek annakidején osztályozták az árukat, szükségleti cikkekre és luxuscikkekre és kötelezték a kereskedőket az árak kírására, a bécsi kereskedők pesti érdekképviselője elhatározta, hogy a foly-

tonos árhullámzásokra való tekintettel minden kereskedő tegyen kirakataiba táblázatot az átlagos árakról. Ezt a három éves bécsi praxist honosítják meg most a mi kereskedőink is és városzerte láthatók a kis fehér táblák a kirakatokban, amelyeken az egyes fontosabb cikkek átlagos ára van feltüntetve. Ez az eljárás természetesen nem felel meg az illetékes hatóságok intenciójának, mert hiszen a közönség érdekében az volna a kívánatos, hogy a kereskedő minden egyes kiárusított darabra írja ki a napiárat.

Megszemlélve például egy uridivat-kereskedés árjelző tabelláját, összehasonlításképpen a boltban szerzett tapasztalatokkal, kitűnik, hogy ezek a kifüggesztett táblázatok tiszára absztrakciók.

Nincsen az üzletben olyan ing,

nyakkendő, kalap, keztyű stb., amely megfeleljene a kifüggesztett áraknak,

ha pedig van, akkor az a legsilányabb minőségű áru.

A női divat dzsungelében nem is méréseliünk elkalandozni, mert ott a divatalkotók szeszélye olyan összevisszaságot teremtett, mely minden józan emberi számítást lehetlenné tesz. Ellenben leszögezhetjük, hogy a férfidivatüzletekben olyan hihetetlen esztrák stílusú árakkal találkozunk, amely a korona 17.5-es napjaiban is megdöbbentő volna. Láttunk például nem: — férfitalapot 10.000 koronás árában; igaz, hogy ez legfinomabb olasz gyártmány, de viszont az átlagos kalapár 4000—5000 korona. Egy legújabb divatu

cipőfűzőszélességű csokornyak-kendő 1000 koronába kerül.

Az uridivatüzletekben látható harisnyák ára is hihetetlen: 2200 koronától 3000 koronáig terjed a „nyilas“ harisnyák ára. Szenczációss összegeket kérnek nadrágtartókért és láttunk — és ezt kuriózumképpen említjük fel —

4000 koronás nadrágtartót.

Egy finomabb anyagból mértékre készülő ing ma 6—7000 koronába kerül. Ma megjelent a miniszteri rendelet, amely eltávolítja a gyapjuszöveteknek miniszteri engedély nélkül való behozatalát. Ez az intézkedés nagy megütődést keltett a szövetárkereskedők, né, mert — szerintük — ez

újabb drágulást fog előidézni a szövetpiacon.

Egy fő hatása azonban ennek a rendelkezésnek mindenesetre lesz, mert talán lehetlenné fogja tenni azt az általánosan üzött visszaélést, hogy a kereskedők a szövetek nyolcvan százalékát valódi angol árunak adják el. Városzerte láthatók szövetvégek a ki-

rakatokban, amelyeken hatalmas vörös pecsét díszelleg angol cégjelzéssel, de a közönség kezd lassan rájönni, hogy még ennek a pedxigrének se üljön fel, mert a szövetkereskedésben kapható árunak 60—70 százaléka cseh, német vagy hazai származású.

A borbályiparban beállott nagyarányú drágulás sokakat arra csábított, hogy az önbortválkozással próbálkozzanak. Ha azonban az önbortválkozáshoz szükséges anyagok árait nézzük, arra az eredményre kell jutnunk, hogy így sem jön olcsóbbá a bortválkozás. Egy tucat valódi amerikai

Gillette-pengéért kerek 1000 koronát kérnek,

egy jobbfajta esetet 6—700 korona, a szappan 3—400 korona.

Az ipari cikkek piacán mutatkozó horribilis és — ugylátszik — feltartóztathatatlan drágulási folyamatot összehasonlítjuk az olyan boltokban kért árakkal, ahol — reális értékeket árulnak: ékszerüzletekben, képkereskedésekben, akkor arra a következtetésre kell jutnunk, hogy itt

a drágulás sokkal kisebb arányú volt, mint az ipari cikkek piacán.

Érdeklődtünk egy régiségkereskedőnél egy hatalmas ahtwieni csoport ára iránt és megtudtuk, hogy ez a kétségkívül értékes darab 15000 koronába kerül. Egy ehhez hasonló porcellán már békeidőben is 1500 koronába kerülhetett, tehát a drágulás összehasonlíthatatlanul kisebbarányú, mint például az ingnél, vagy a nyakkendőnél.

Általában a mai árakat véve figyelembe, elmondhatjuk, hogy olajfestményt, szobrot, régi butort, sőt ékszer is — egészen reális számítás alapján — olcsóbban lehet vásárolni, mint — békeben.

A könyvpiac helyzetét szintén az illetékesek figyelmébe ajánljuk. Német, francia vagy angol könyv ma ugyyszólván megfizethetetlen a magyar vásárlók számára, mert hiszen a könyvkereskedők a könyvek árainak kalkulációjánál a lehető legszeszélyesebben számítják át az idegen valutákat. Figyelemreméltó volna az az ajánlat, amelyet egy tekintélyes könyvkereskedő cég tulajdonosa tett, hogy tudniillik

**a kereskedők kizárólag márkában,
frankban vagy fontban árusítsák
a könyveket.**

Ha a közönség a külföldi könyveken eredetileg feltüntetett árakat fogja idegen valutában fizetni, megszűnnek a valutahullámzásokkal járó visszaélések és a könyvvásárló soha sem fogja magát becsapottnak érezni. A könyvpiac jelenleg uralkodó anarchiát az illetékes hatóságok nem nézhetik szólanul, annál is inkább, mert jó lenne már végre a könyvet az elsőrendű szükségleti cikkek közé sorolni.